

Arcélek Szentegyházáról

Ambrus Mónika vallomása

A Szentegyházi Gyermekfilharmónia 130 tagú csoportja látogatott Szarvasra. A csoport tagjai családoknál szálltak meg, így alkalom nyílt a beszélgetésre. Mónika 18 éves, és már majdnem „tanító néni”. Magabiztos fellépésű, beszédes, a riportereknek kérdeznie sem kell; egy-egy hívószó elegendő, hogy a beszélgetés folyamatos legyen.

Önmagáról

Földműves családból származom. Édesapám fakitermeléssel, Nagyatátam földműveléssel foglalkozott. Elég rossz családi helyzetem volt. Azért mondom, hogy volt, mert Édesapám négy éve elhunyt. Alkoholista volt. Úgy nőttem fel, hogy nem is volt igazán gyermekkorom. A szüleim veszekedtek, verekedtek, sokszor futni kellett otthonról.

Az általános iskolát otthon végeztem el, utána kerültem Székelyudvarhelyre magyar középiskolába. A szakom pedagógia. Lassan véget érnek a középiskolás éveim, utána mehetek tanítani. Ha azonban végleges helyet akarok kapni, el kell végezniem egy főiskolát. Székelyudvarhelyen is van magyar nyelvű főiskola, de lassan már minden szakon van valamelyik városban magyar nyelvű felsőoktatás.

A Gyermekfilharmóniáról

12 éve találkoztam először a Filharmóniával, 8 éves voltam akkor. Az első sorban ülve hallgattam őket, és már akkor elhatároztam, hogy velük akarok énekelni, olyan szép volt. Az egyik szomszédom énekelt a kórusban, és elvitt magával. Így kezdtem énekelgetni. Elárulom: nagyon rossz hangom volt. Ha 1-10-ig nézzük a skálát, az én hangom 5-ös lehetett. A Tanár Úr kihozta belőlem a 9-10-es hangot, nem is tudom, hogyan. Ehhez rengeteget kellett dolgozni.

Tudni kell rólam, hogy nem vagyok egy csendes gyerek, mindig ilyen játékos, mondóka-gyerek voltam, és ez ma sem változott. Igyekszem „gyerek” maradni; az maradni, ami voltam. Amikor bekerültem a kórusba, valahogy felfigyelt a Tanár Úr rám. Nem tudom megmondani, miért. Nem félek a munkától, szerintem nem is fogok. Tény az, hogy nagyon sokat dolgoztam az együttesben, nagyon sokat rohagáltam. Ha valami gyorsan kellett, akkor gyorsan futottam, és gyorsan meg is csináltam. Idővel kialakult egy kölcsönös jó viszony a Tanár Úrral. Kezdték érdeklődni, honnan jöttem, honnan származom, kik a szüleim, milyen körülmények között élek. Egy pedagógusnak tudnia kell, hogyha egy gyerek szomorú, akkor az miért van. Akármennyire nevetgélős voltam, akármilyen boldog is voltam, néha látszott rajtam, hogy van valami, ami miatt nem tudok örülni mindennek. A Tanár Úrnak olyan erős személyisége van, hogy megfogja az embert, és erőt ad, hogy tovább juthasson. Az iránta való tisztelet mindig bennem él. Egyszer bántottam meg őt, akaratom ellenére, de úgy megbántam, hogy a mai napig sajnálom. De megbocsátott, és ez valamit csak jelent. Ugyanúgy szeret, mint előtte.

Hogy az együttes járhasson turnézni, ahhoz támogatás kell. Ezért alakult meg a Szentegyházi Gyermekfilharmónia Alapítvány. Az alapítvány a turizmusból él. Van egy szállónk, a Múzeum Szálló, itt fogadjuk a vendégeket. Mi, gyerekek szolgáljuk fel az ételt, foglalkozunk a vendégekkel, énekelünk velük a táborútnél. Hangulatos esték ezek. Bárki lehet a vendégünk. Már annyira kiforrt magát, hogy kinőttük a 35-40 személyes szállót, ezért a családok – faluturizmus keretében – fogadhatnak vendégeket. Gyönyörű tájaink vannak. Tőlünk könnyen elérhető a Gyilkos tó, a Békás-szoros, a Szent Anna-tó.

1982-ben alapította az együttest *Haáz Sándor* tanár úr. 26 éve él és virágzik, a gyerekekből csendül az ének. Amíg ez az ének szól, addig van remény, hogy ezek a gyerekek igazán gyerekek tudnak maradni; megmarad az a szépség és ártatlanság, ami a gyerekek szeméből és szívéből jön. 12 éve vagyok tagja az együttesnek, négy évig a szószólója voltam. Elvileg bármeddig énekelhetnék velük, de a középiskolások már futkorásznak összevissza, más elfoglaltságot keresnek. Nincs idejük próbákra járni, lassan lekopnak, elmaradnak. Ha pedig állást kapnak, családot alapítanak, végképp nem lesz idejük a kórusba járni.

Csodálatos hangulata van az éneklésnek, nem csak azok számára, akik néznek bennünket. Nagyon jó együtt lenni. Néha megszorítom a mellettem lévő kezét, mert olyan jó érzés látni a szemeket, amelyek ránk néznek, ránk mosolyognak. Meg a Tanár Úr is gyakran ránk mosolyog; ez olyan szép, olyan idillikus! Tegnap este is sok ismerőssel találkoztunk a templomban, és akkor láttuk a könnyeket a szemekben, amelyek annyi melegséget tudnak árasztani.

Az életről, a hivatásról és a jövőről

Említettem már, hogy az együttes szószólója voltam. Mikor megkaptuk a Magyar Örökség Díjat, felfigyelt rám *Juhász Judit*, aki a díjátadás szószólója volt. Beszélgetett velem. Elmondtam, hogy a családi körülményeim nem jók, és nem engedhetem meg magamnak, hogy továbbtanuljak. Ekkor nyolcadikos voltam. Azt ígérte, hogy ha eljön az ideje, tesz valamit értem. És eljött a pillanat. Tanár Úr szólt Juditnak, hogy itt van. Meg is kaptam egy ösztöndíjat, így mehettem el Székelyudvarhelyre a pedagógiára. Ha ezt nem kapom meg, akkor most nem itt lennék. Székelyudvarhelyen

nagyon sok mindent kaptam az élettől és az emberektől. Roszszat is, jót is, de mindig csak a jóra kell gondolni. Most éppen itt vagyok.

Juhász Judit a vezérigazgató-helyettese a Magyar Katolikus Rádióhoz, a vele való kapcsolatból hozta, hogy elkezdett érdekelni engem is a rádió. Mivel rosszak voltak a családi körülményeim, nyolcéves koromtól dolgoztam is. A Filharmónia Alapítvány végzett munkáért mindig kaptam egy csekélyke összeget, és a vendégek-től is sokszor kaptunk ajándékot, támogatást. Ahogy nő az ember, egyre kevesebb lesz a pénz. Először otthon vállaltam nyári munkát, aztán 15 évesen eljöttem Magyarországra dolgozni. Két nyáron át dolgoztam a Balatonon a vendéglátásban, többnyire éjszaka. Vigyáztak ugyan rám, de nem egy 15 éves gyereknek való munka volt. Juditnak sem tetszett, ezért a harmadik nyáron maga mellé vett a rádióhoz, gyakornok lettem. Ugyanúgy kaptam fizetést, mint a többiek. Nem tudtam semmit a rádiózásról, de a többiek nagyon kedvesek voltak, segítettek. Amikor hazamentem Székelyudvarhelyre, jelentkeztem a helyi rádiónál. Mondtam nekik, hogy nem kérek semmit, csak tanítsanak. Azt mondták, hogy jöjjenek. Ez így van a mai napig, tanulok és dolgozom a rádiónál is. Ha sikerül ösztöndíjat szerezni, akkor megyek tovább valamelyik egyetemre tanulni. Ha nem sikerül, akkor megyek tanítani. Addig fogok dolgozni, amíg nem sikerül továbbtanulnom.

Szeretnék a rádiós életbe is bekapcsolódnai, de még nem tudom, hogyan. Ha nem sikerül, maradok a pedagógus pályán. Számomra a gyerekek nagyon fontosak. Szeretném szeretni őket, és szeretném, ha ők is szeretnének.

Az együttes egy idő múlva már csak szép emlék marad, de remélem, hogy egyszer majd mint kísérő tanár jöhetnek a gyerekekkel, és nézhetem őket, hogy énekelnek, mint ahogy én is tettem. Nem tudom, meddig működhet az együttes így tovább. Remélem, hogy sokáig. Szeretném, ha még sok gyerek érezné azt az érzést, amit én is éreztem sok éven át, amikor együtt énekelünk.

Az interjút készítette:

Kutas Ferenc